

Põhjendatuse osas on Üldkohus rikkunud õigusnorme algmääruse⁽¹⁾ tõlgendamisel ja veel kahel korral seoses WTO õigusega.

- a. Esiteks tõlgendas Üldkohus algmäärust vääralt, kui ta leidis, et algmääruse artikli 9 lõikega 5 võetakse üle nii 1994. aasta üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe (GATT) VI artikli rakendamise lepingu (WTO dumpinguvastane leping) artikkel 9.2 kui ka artikkel 6.10. Ühelt poolt – nagu nähtub algmääruse artikli 9 lõike 5 sõnastusest – ei käsitle nimetatud säte väljavõtetist uuringut. Teiselt poolt rakendatakse WTO dumpinguvastase lepingu artikkel 6.10 algmääruse artikliga 17 ja artikli 9 lõikega 6, mitte artikli 9 lõikega 5.
- b. Teiseks on Üldkohus vääralt tõlgendanud algmääruse artikli 9 lõikes 5 ja WTO dumpinguvastase lepingu artiklis 9.2 sisalduvat mõistet „tarnija“. Artikli 9 lõike 5 loogikast ja üldisest ülesehitusest tuleneb, et tarnija saab olla ainult „[allikas], millega seoses on avastatud, et [selle] suhtes on kohaldatud dumpingut“. Kuna aga Ühendriikide tootjatel puudus ekspordihind, ei oleks saanud neid dumpingus süüdistada. Järelikult on Üldkohus rikkunud õigusnormi, kui ta kvalifitseeris need tootjad „tarnijateks“ algmääruse artikli 9 lõike 5 ja WTO dumpinguvastase lepingu artikli 9.2 tähenduses.
- c. Kolmandaks on Üldkohus tõlgendanud vääralt algmääruse artikli 9 lõikes 5 ja WTO dumpinguvastase lepingu artiklis 9.2 sisalduvat mõistet „raskendatud“ [mõiste „raskendatud“ asemel on edaspidi kasutatud täpsemat vastet „võimatu“], tuginedes algmääruse artikli 9 lõike 5 väärale tõlgendusele arvestades WTO dumpinguvastase lepingu artiklit 6.10 ja tuginedes apellatsioonikogu ettekandele asjas „kinnitusdetailid“⁽³⁾. Kõnealune ettekanne käsitleb ainult WTO dumpinguvastase lepingu artiklit 9.2 ja seetõttu puudutab selles sisalduv mõiste „võimatu“ analüüs ainult olukorda ja kohtlemist, mille algmääruse artikli 9 lõike 5 näeb ette mitteturumajanduslikest riikidest pärinevate eksportijate puhul. Seega ei andnud apellatsioonikogu mõistele „võimatu“ sellist tõlgendust, mida võiks üle kanda käesolevale menetlusele, mis ei puuduta mitteturumajanduslikest riikidest pärinevaid eksportijaid.

Lõpetuseks on Üldkohus teinud tuvastusi, mis on sisuliselt ebatäpsed, kui ta järeldas, et individuaalsete tollimaksude arvutamine oli „võimalik“. Olukord, kus bioetanooli tootjatel puudub ekspordihind ja neil on ainult siseriiklik müügihind, muudab individuaalse dumpingumarginaali selgelt raskendatuks ja võimatuks ning lubab komisjonil kehtestada ühe ülერიigilise dumpingumarginaali.

⁽¹⁾ Nõukogu 18. veebruari 2013. aasta rakendusmäärus (EL) nr 157/2013, millega kehtestatakse Ameerika Ühendriikidest pärit bioetanooli impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks (ELT L 49, lk 10).

⁽²⁾ Nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrus (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT L 343, lk 51).

⁽³⁾ Euroopa Ühendused – Hiinast pärit teatavate raud- või teraskinnituste suhtes kehtestatavad lõplikud dumpinguvastased meetmed – AB-2011-2 – Apellatsioonikogu aruanne, WT/DS397/AB/R („asi „kinnitusdetailid“, WT/DS397/AB/R“)

Euroopa Liidu Nõukogu 20. augustil 2016 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (viies koda) 9. juuni 2016. aasta otsuse peale kohtuasjas T-277/13: Marquis Energy LLC versus Euroopa Liidu Nõukogu

(Kohtuasi C-466/16 P)

(2016/C 402/24)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Euroopa Liidu Nõukogu (esindajad: S. Boelaert, advokaat N. Tuominen)

Teised menetlusosalised: Marquis Energy LLC, Euroopa Komisjon, ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

— tühistada Üldkohtu 9. juuni 2016. aasta otsus kohtuasjas T-277/13: Marquis Energy vs. Euroopa Liidu Nõukogu, mis tehti nõukogule teatavaks 10. juunil 2016;

- jätta rahuldamata esimeses kohtuastmes Marquis Energy esitatud nõue tühistada vaidlustatud määrus⁽¹⁾;
- mõista Marquis Energy'lt välja nõukogu poolt nii esimeses kohtuastmes kui ka apellatsioonimenetluses kantud kulud.

Teise võimalusena,

- saata asi tagasi Üldkohtusse uuesti läbivaatamiseks;
- asja Üldkohtule tagasisaatmise korral otsustada mõlema kohtuastme menetlusega seotud kohtukulude kandmine edaspidi.

Väited ja peamised argumendid

Käesolevas apellatsioonkaebuses palub nõukogu tühistada vaidlustatud kohtuotsuse järgmistel põhjustel:

Üldkohtu tuvastused hagi vastuvõetavuse kohta ja eelkõige tema järeldused hagejate otsese ja isikliku puutumuse kohta on õiguslikult väärad.

- a. Esiteks asub Üldkohus seisukohale, et otsese puutumuse tuvastamiseks piisab sellest, kui neli valimisse kaasatud Ühendriikide tootjat on bioetanooli tootjad. See tuvastus ei ole aga kooskõlas väljakujunenud kohtupraktikaga, milles ei tunnustata otsese puutumuse olemasolu puht majanduslike tagajärgede põhjal.
- b. Teiseks ei ole selge, kuidas saab pelk asjaolu, et Ühendriikide tootjad müüsid enne dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamist oma bioetanooli kodumaistele kauplejatele/segajatele, kes müüsid bioetanooli seejärel edasi oma riigis või eksportisid märkimisväärses koguses liitu, märkimisväärselt mõjutada nende tootjate seisundit turul. Näitamaks oma turuseisundi märkimisväärselt mõjutamist tollimaksude kehtestamise tõttu oleks hagejad pidanud vähemalt tõendama tollimaksude mõju importimisel liitu pärast dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamist. Hagejad ei esitanud selle kohta aga mingit teavet ning ka vaidlustatud kohtuotsus ei sisalda ühtegi sellekohast sedastust. Seega on tegemist nii õigusnormide rikkumisega isikliku puutumuse testi kohaldamisel kui ka põhjenduste puudumisega.

Põhjendatuse osas on Üldkohus rikkunud õigusnorme algmääruse⁽²⁾ tõlgendamisel ja veel kahel korral seoses WTO õigusega.

- a. Esiteks tõlgendas Üldkohus algmäärust vääralt, kui ta leidis, et algmääruse artikli 9 lõikega 5 võetakse üle nii 1994. aasta üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe (GATT) VI artikli rakendamise lepingu (WTO dumpinguvastane leping) artikkel 9.2 kui ka artikkel 6.10. Ühelt poolt – nagu nähtub algmääruse artikli 9 lõike 5 sõnastusest – ei käsitle nimetatud säte väljavõtetist uuringut. Teiselt poolt rakendatakse WTO dumpinguvastase lepingu artikkel 6.10 algmääruse artikliga 17 ja artikli 9 lõikega 6, mitte artikli 9 lõikega 5.
- b. Teiseks on Üldkohus vääralt tõlgendanud algmääruse artikli 9 lõikes 5 ja WTO dumpinguvastase lepingu artiklis 9.2 sisalduvat mõistet „tarnija“. Artikli 9 lõike 5 loogikast ja üldisest ülesehitusest tuleneb, et tarnija saab olla ainult „[allikas], millega seoses on avastatud, et [selle] suhtes on kohaldatud dumpingut“. Kuna aga Ühendriikide tootjatel puudus ekspordihind, ei oleks saanud neid dumpingus süüdistada. Järelikult on Üldkohus rikkunud õigusnormi, kui ta kvalifitseeris need tootjad „tarnijateks“ algmääruse artikli 9 lõike 5 ja WTO dumpinguvastase lepingu artikli 9.2 tähenduses.
- c. Kolmandaks on Üldkohus tõlgendanud vääralt algmääruse artikli 9 lõikes 5 ja WTO dumpinguvastase lepingu artiklis 9.2 sisalduvat mõistet „raskendatud“ [mõiste „raskendatud“ asemel on edaspidi kasutatud täpsemat vastet „võimatu“], tuginedes algmääruse artikli 9 lõike 5 väärale tõlgendusele arvestades WTO dumpinguvastase lepingu artiklit 6.10 ja tuginedes apellatsioonikogu ettekandele asjas „kinnitustetailid“⁽³⁾. Kõnealune ettekanne käsitleb ainult WTO dumpinguvastase lepingu artiklit 9.2 ja seetõttu puudutab selles sisalduv mõiste „võimatu“ analüüs ainult olukorda ja kohtlemist, mille algmääruse artikli 9 lõige 5 näeb ette mitteturumajanduslikest riikidest pärinevate eksportijate puhul. Seega ei andnud apellatsioonikogu mõistele „võimatu“ sellist tõlgendust, mida võiks üle kanda käesolevale menetlusele, mis ei puuduta mitteturumajanduslikest riikidest pärinevaid eksportijaid.

Lõpetuseks on Üldkohus teinud tuvastusi, mis on sisuliselt ebatäpsed, kui ta järeldas, et individuaalsete tollimaksude arvutamine oli „võimalik“. Olukord, kus bioetanooli tootjatel puudub ekspordihind ja neil on ainult siseriiklik müügihind, muudab individuaalse dumpingumarginaali selgelt raskendatuks ja võimatuks ning lubab komisjonil kehtestada ühe üleriigilise dumpingumarginaali.

-
- (¹) Nõukogu 18. veebruari 2013. aasta rakendusmäärus (EL) nr 157/2013, millega kehtestatakse Ameerika Ühendriikidest pärit bioetanooli impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks (ELT L 49, lk 10).
- (²) Nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrus (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT L 343, lk 51).
- (³) Euroopa Ühendused – Hiinast pärit teatavate raud- või teraskinnitusete suhtes kehtestatavad lõplikud dumpinguvastased meetmed – AB-2011-2 – Apellatsioonikogu aruanne, WT/DS397/AB/R („asi „kinnitusdetailid“, WT/DS397/AB/R“)
-